

לרון ביישי, מפקד גליצה'ל על כתבה מרתקת ויצא לדופן, שהכין על דרום לבנון. ביישי שהה שם כמשך ארבעה ימים, בשבוע של חגיגות יום העצמאות, הוא תיאר בכתבתו את האווירה של תפילת-החג בכנסייה קטנה של אנשים עניים. הוא נפגש עם חיילי-צה"ל ומפקדים, ועם חיילי צר"ל ותושבים באזור.

הקטע המוצג ביותר בכתבתו היה ראיון שערך עם כחור בשם ג'ורג', קצין-המבצעים של צר"ל באזור-צידון. ג'ורג' סיפר בעברית בסיסית על עבודתו כחייל, על יחסיהם הנוצרים והשניים ועל דרכי-עבודתו של צר"ל. הוא הסביר בפשטות מאחורי-הקצת יסודי של החיים בלבנון למצב של מילחמות בין העדות. "אם אנחנו תופסים שיעי שביצע פיגוע", אמר באדישות, "אז טבח שמגיע לו למות". כך, בלי לחשוב פעמיים.

במסגרת הראיון שאל אותו ביישי: "מה יקרה כשצה"ל יסוג? תהיה מלחמה ויהיה טבח?" ג'ורג' ענה: "כן".

ביישי לא הכניס את הקטע לשירור, מכיוון שלא היה בטוח שג'ורג' מבין מה פירושה של המילה טבח, והעדיף שלא לטעות ולהטעות. גם בלי המישפט הזה אפשר היה להבין בכירור, שכאשר יסוג צה"ל יחזור המצב לקדמותו ויהיה,

סוקר ביישי מגיע לו למות!

אולי, הרבה יותר גרוע מכפי שהיה קודם לכן. הראיון נערך תוך כדי נסיעה במכוניתו של ג'ורג', כשהוא נוסע איתו, מתי פללים כל הזמן שנהיגו המסוכנת של ג'ורג' לא תיגמר כאסון.

מאחורי המירקע

הראיון הוקלט מראש

התוכנית מוקד, שבה ראיון רב-אלוף משה לוי, הוקלטה מראש כמה שעות לפני השירור.

תאונת דרכים שניה

רון נחמן, המישנה-למנכ"ל רשות-השירור, ניצל בנס משתי תאונות-דרכים רצופות, שבהן היו מעורבים הוא ומכונתו. ביום השלישי בערב, בסביבות השעה 8 וחצי, סיים נחמן את עבודתו ויצא לכיוון ביתו שבאריאל. הגשם השוטף, שירד באותו יום, היקשה על נהיגתו ככביש החלק. כמה קר לומטרים מצפון לרמאללה החליקה מכונתו של נחמן, ואחרי כמה סיבובים על הכביש הוא מצא את עצמו מתגנש בצלע ההר שבצד ה' כביש, בכוחות מחורשים הוא הצליח לצאת שוב לדרך. הוא נסע לאט, אבל הכביש היה חלק, וסמוך לביתו באריאל, באחד הסיבובים החדים, החליקה מכונתו שוב. נחמן הגיע הביתה ולקח בפיק בריכיים. למחרת מיהר לקחת את ה' מכונתו לתיקון.

זוהי התאונה השנייה של נחמן. התאונה הקודמת אירעה באוקטובר '83, כשהוא התגנש באוטובוס ערבי. הוא איבד אז את הכרתו ושכב אחר-כך במשך חודשים בגבס. המכונתו נהרס

שמיר ברת, לוי נקטע

ביום שבו החליטה הממשלה את ההחלטה הגורלית לסגת מלבנון, חיכה יורם רונן, הכתב המדיני של הטלוויזיה, ליד משרד ראש-הממשלה עם ניידת-השירור. הישיבה התארכה, ורונן היה צריך לשדר שירור חי מהמקום. כשנגמרה הישיבה ראה את יצחק שמיר יורד במדרגות. רונן היה בדרכו לקומה השנייה כדי לראיין את יצחק רבין על החלטת הממשלה, וביקש מיצחק שמיר שימתין למטה, כדי שיוכל לראיין גם אותו מייד כשיגמור עם רבין. שמיר נעלב ולא חיכה. ריד לוי, לעומתו, ירד למטה, ובגלל הגשם השוטף, שירד באותו הערב בירושלים, נכנס למכוניתו והקשיב ברדיו לראיון עם יצחק רבין. כשסיים יורם רונן את הראיון וירד למטה, לא מצא את יצחק שמיר. לכן ניגש אל דויד לוי

שמיר מסתלק אחרי ישיבת הממשלה נעלב

וביקש לראיין אותו. גם ראיון זה נעשה בשירור חי, אך מסיבות של זמן ועריכה הוא נקטע באמצע. לוי לא ידע שהחלק השני של הראיון אינו משודר, ורונן לא טרח לומר לו זאת. מכיוון שהרבר לא היה נעים, הוא המשיך בראיון עד סופו ואז אמר, כאילו לצופים: "כאן יורם רונן, המחזיר את השירור כחורה לאולפן מבט".

התוכנית, ולשחקנים המופיעים באופן קבוע בתוכנית. ההנהלה נעתרה והוסיפה 2000 דולר לתוכנית. אנשים בהנהלה חזרו ואמרו שלדעתם לא צריכה רשות-השירור לשלם לאומנים המופיעים ב' תוכנית, מכיוון שלחלקם זוהי פירסומה גלויה, אך אמ"י (אירגון אמני ישראל) אינו מוכן לקבל טענה זאת.

החיסכון בתקציב התוכנית תלוי גם באיוש הצוות. מתברר שהקלטת התוכנית האחרונה, שאותה ביים **אנמאן סלאח**, נגמרה ב-10 בלילה, לעומת תוכניות קודמות, שאותן ביים **חגי מאוטנר**, והקלטתן הסתיימה אחרי השעה אחת בלילה. כל שעת-אולפן עולה בכספים רבים (דולארים, בדרך-כלל).

לא התפטרות

עובדים בטלוויזיה וברדיו הודיעו השבוע: "רפיק חלבי התפטר!" נוסף על תפקידו המייק צועי ברשות, משמש חלבי גם כיו"ר ועד עובדי החדשות וגם כיו"ר הכללי של ועד עובדי הטלוויזיה. חלבי נבחר לתפקידו זה לפני שנה והבחירה היא לשנתיים.

לפני כמה חודשים הודיע חלבי לעוזרים שבהם בו, כי ברגע שייבחר מנהל-טלוויזיה חדש הוא יבקש בחירות חדשות לוועידה-עובדים. ביום השישי ביקש חלבי לכנס את מועצת העובדים, המונה 22 נציגים מכל המחלקות בטלוויזיה, כדי לבחור כיו"ר חדש לוועידה עובדים. הוא סבור שצריך לבחור בוועד חדש, אך חשוב לו מכל לקבל מחדש את אמנם של ה' עובדים כיו"ר-הוועד.

בתוככי הרשות

עמודי הטלפון מתפוצצים

השיחות בין הפוליטיקאים השונים ובין אנשי הנהלת רשות-השירור ועובדי-הרשות עצמם על בחירת מנהל-הטלוויזיה החדש, נמשכו עד הרגע האחרון.

יצחק רט, עוזרו של **מיכה ינון**, יו"ר הוועידה-המנהל, הוא איש דתי. כמוצא-השבת שוחח עם **דויד מנע**, חבר מליאת-הרשות, ואמר לו: "בבוקר יום השבת הלכתי לבית-הכנסת וראיתי שעמודי הטלפון מתפוצצים מרוב שיחות". גם מיכה ינון עצמו היה עסוק בשיחות שונות על בחירת המנהל. ינון חשש שמא יגלו שהוא עסוק בנושא זה, ודיבר בלחש אפילו בטלפון, עד שקשה היה לבנישיתו לשמוע אותו.

תמרורים

מן הטרקטור למט"כ

מונה ♦ כסגן-המטכ"ל, אלוף דן שומרון, 48, יליד אשדוד-יעקב, שבה הצטיין בצעירותו ככדורסלן, כנהג-משאית וכטרקטוריסט. שומרון, צנחן שהסב עצמו לשריון, ה' פרסם כמפקד מביצע יהונתן (חילוץ חטופי מטוס אייר-פראנס מנמל-התעופה אנטבה שב' אוגנדה), אך גם הספיק להיות מפקד-חטיבה במלחמת יום-הכיפורים, קצין-צנחנים-סיח"ר ראשי, אלוף פיקוד-דרום ולאחרונה מפקד-המפח"ש (מפקדת חילות-השדה). שומרון, שהפך עם מינויו למועמד אפשרי לרמטכ"לות, ידוע בריעותיו הפסקניות. הוא הסביר פעם, כי לדעתו צה"ל גדול מדי ומנופח מדי, והמחיש את דעתו זאת בדוגמה מיספרית: בעשור האחרון גדל מספר הקצינים בדרגת תת-אלוף — פי שניים.

מן המושב לממשלה

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-50 של **גד יעקובי**, שרה-כלכלה בממשלת האחדות הלאומית. יעקובי, יליד כפר-חיתקין, היה לסגן-שר (התח' בורה) בגיל 36 ולשר (התחבורה) בגיל 39. הוא אב לשלושה בנים מאשתו הראשונה ולבת מאשתו השנייה והחל את דרכו, כאיש תנועת-המושבים וכדוברו של שרה-הקלאות משה דיין, בגיל 25. יעקובי גם כתב ספרי-מחשבה מדיניים (עוצמתה של איכות, החופש לבחור).

מתא-המוות לצמרת

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-65 של **מתתיהו שמואלביץ**, שהיה עד לפני כמה חודשים מנכ"ל משרד ראש-הממשלה, אך פירסומו בא לו בעיקר, כאשר אחרי עלייתו בגיל 18 מפולין ועבודתו תקופת-מה כפועל בית-חרושת לגר' ביים, נעצר על-ידי הבריטים כאיש מחתרת לח"י, נמלט אחרי שנתיים, דרך מינהרה תת-קרקעית, ממחנה-המעצר לטרון, ונתפש כעבור חצי שנה כשבראשותו רימון-יד, 2 אקדחים ו-24 כדורים. שמואלביץ הואשם בירי לעבר שוטרים, נדון למוות וגזר-הדין הוחלף, ברגע האחרון, למאסר עולם. אחר קום המדינה היה מבעלי מפעל-תריסים (תריסול). מיסעדה וגלריה ביפו, לפני שנחנך בגין מינה אותו כמנכ"ל משרדו, כאשר מנכ"ל משרד ראש-הממשלה הראשון בתקופת הליכוד, אליהו כרמליש, מונה כשגרירה הרא' שון של ישראל במצרים.

מן הקיבוץ למנורה

נפטרה ♦ במישרה-עמק, עשרה שבועות לפני יום-הולדתו ה-85, **מרדכי בנטוב**. מנהיג מפ"ם ומראשוני השומר-הצעיר, מי שהיה חבר-כנסת משך 20 שנות המדינה הראשונות ושר במרבית אותן שנים. בנטוב, שנולד גוטגלד, היה בנו של מו"ל ספרים פולניים כוורשה, עלה ארצה בגיל 20, סלל כבישים, ייבש ביצות והיה בין מייסדי קיבוצו, מישרה-עמק. יותר מאוחר, אחרי שהוסמך למיטפטים, היה גם מייסדי ועורכי היוזמו מישמר (היום: על המישמר), ולוחם תקיף לפיתרון דו-לאומי לבעיית ארץ ישראל. בנטוב, בעל החתימה השניה על מגילת-העצמאות, הוא האיש שהציע את מנורת שיבעת-הקנים כסימלה של מדינת ישראל (כי מנורה כזאת שימשה כסמל גדוד השומר-הצעיר בכוורשה, גדוד יהודה המכבי) ושימש כשר-העבודה והשיכון בממשלת ישראל הראשונה, אשר זכתה לכינוי ממשלת ה"ג. על מיספר חבריה הקטן.

נפטרה ♦ בלונדון, בגיל 89, לוטננט-גנרל (רב-אלוף) **סיר בריאן הורוקס**, אחד ממי פקדיה הצבאיים הבכירים של בריטניה במל"ח המה-עולם השני. הורוקס, אשר נפצע קשה כאשר פיקד על כיבוש תוניסיה מידי הגרמנים והאיטלקים ב-1943, הוחזר, כעבור שנה, לשרות פעיל. זה היה בעת הפלישה לאירופה, והיה זה הורוקס שפיקד על ההתקדמות המהירה ביותר מיוזמה, מחופי הפלישה בגורמנדיה. הורוקס, שחזר לעבר בריסל ואנטוורפן הבלגיות, ניהל את המערכה כשהוא שכוב באמבולנס.

* החותם הראשון על המגילה הוא דויד בן-גוריון והחותמים אחריו: הם חברי מועצת-העם (קודמתה של הכנסת). שחתמו לפי סדר האלפב"ת: כשנטוב, בזכות שמו הראשון ביניהם.